

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. R. A.**, zastoupen Mgr. Andreou Kuchařovou, advokátkou se sídlem Prostřední 132, Uherské Hradiště, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Uherské Hradiště**, se sídlem Velehradská třída 1217, Uherské Hradiště, o žalobě ze dne 22. 7. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2010, čj. 29 A 68/2010 – 6,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Andree Kuchařové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou datovanou dne 22. 7. 2010 domáhal toho, aby mu žalovaná sdělila jméno osoby, která vyhrožuje jeho sestřenici paní Mgr. J. K. smrtí, a aby tato osoba byla

stíhána co nejpřísněji podle platných zákonů. Dále požadoval, aby odpovědní pracovníci žalované byli okamžitě propuštěni, stejně jako jejich nadřízení.

[2] Krajský soud žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhal, není dle krajského soudu v pravomoci správních soudů (§ 4 s. ř. s.). Správní soudy nemají jakoukoliv kompetenci rozhodovat v trestním řízení, resp. vyřizovat stížnosti na nesprávný postup či nečinnost orgánů činných v trestním řízení, neboť jim zákon nesvěřil žádnou kontrolní, dozorčí či rozhodovací činnost v trestních věcech.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost. Uvedl v ní, že paní K. dosud nebylo sděleno jméno autora výhružek smrti. Paní K. byla popálena na několika místech pomocí tzv. *active denial technology*, takže musela být ošetřena lékařem. V blízkosti bydliště paní K. naměřil stěžovatel v přítomnosti svědků z Rakouska elektromagnetické záření. Ministerstvo vnitra i přes podnět stěžovatele mlčí, policie ve Zlínském kraji je transformována „v kriminální bandu nejhoršího kalibru, připomínající italskou mafii“ atd.

[4] Teprve v doplnění kasační stížnosti uvedla zástupkyně stěžovatele první kasační námitku směřující proti napadenému rozhodnutí krajského soudu. Tu podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) i e) s. ř. s. Dle této námitky je kompetence Policie ČR širší, není omezena jen na roli orgánu činného v trestním řízení. Skutečnosti obsažené v podání stěžovatele a paní K. učiněné policejnímu orgánu nebyly policií prošetřeny. Některé skutky by mohly být posouzeny i jako přestupek, nikoliv jen trestný čin. V rámci přestupkového řízení je dána pravomoc správním soudům. Krajský soud tak měl nesprávně posoudit, že ve věci nemá pravomoc rozhodovat, a nezákonně žalobu odmítl. Policejní orgán byl zcela nečinný ve věci vystavení paní K. nepřetržitému poškozování zdraví ze strany třetích osob formou nízkofrekvenčního elektromagnetického záření. Nečinnost policie se vztahuje i na případ anonymních dopisů, kterými bylo paní K. vyhrožováno smrtí. Na závěr navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout jen z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, všechna zde cit. rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz]. Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení právní otázky, zda je důvod pro odmítnutí žaloby dán (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 – 53). V dané věci jde o posouzení otázky, zda je v pravomoci

správních soudů přezkoumávat postup Policie ČR při prověřování oznámení o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestného činu.

[8] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 – 8, uvedl: *„Nejvyšší správní soud (jakož i ostatní soudy činné ve správním soudnictví) vedou řízení a rozhodují ve věcech, které jim zákon svěřuje (pravomoc soudů, § 4 soudního řádu správního). Do této pravomoci patří (mimo jiné) rozhodovat o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů tam, kde někdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu a domáhá se žalobou toho, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno. Ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by mu byla založena jakákoli kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových. Stejně tak ale není v pravomoci Nejvyššího správního soudu přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorčí, protože mu je zákon nesvěřil. „Prošetření případu" a zjednání nápravy jinou formou, než kterou by připouštěl zákon, tedy správnímu soudu nepřísluší."*

[9] Stejné závěry učinil soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, čj. 6 As 58/2004 – 45, publ. pod č. 1407/2007 Sb. NSS, rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004 – 69, publ. pod č. 623/2005 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, čj. 8 As 28/2008 – 29, rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 8 As 30/2008 – 27, nebo rozsudku ze dne 19. 6. 2009, čj. 8 Ans 2/2009 – 38.

[10] Krajský soud tedy zcela správně uzavřel, že správní soudy nemají pravomoc rozhodovat v trestním řízení, rozhodovat o stížnostech proti postupu a rozhodnutím orgánů činných v trestním řízení či jakkoliv dozorovat činnost těchto orgánů.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že činnost policie by v daném případě mohla mít vazbu na přestupkové řízení. Stěžovatel má nepochybně pravdu v tom, že policie je oprávněna odhalovat a šetřit přestupky, zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jí za tím účelem svěřuje významné pravomoci (zejména v § 67). Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pak upravuje v § 58 postup, jakým orgány policie oznamují spáchání přestupků orgánům příslušným k jejich projednání. Ani v tomto případě ovšem Policie ČR nevystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nerozhoduje o právech či povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Přestupky projednávají, tj. rozhodují o právech osob, orgány obce [§ 52 písm. a) zákona o přestupcích].

[12] Policie ČR vystupuje v přestupkovém řízení jako správní orgán rozhodující o právech či povinnostech osob v oblasti veřejné správy pouze tehdy, pokud má pravomoc přestupek projednat [§ 52 písm. b) zákona o přestupcích]. Policie projednává v blokovém řízení přestupky v oblastech, které vymezuje přestupkový zákon v § 86, popř. zvláštní zákony (např. § 43 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nebo § 77a zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu). O žádný z těchto případů se v dané věci nejedná, žalovaná nevedla žádné řízení o přestupku.

[13] Případnou nečinností žalované při prověřování oznámení o přestupku, popř. nesplněním povinnosti informovat oznamovatele přestupku o provedených opatřeních (§ 58 odst. 4 přestupkového zákona) se správní soudy nemohou zabývat pro nedostatek pravomoci. Nic z toho nespadá do rozsahu § 4 s. ř. s., neboť policie zde nevystupuje z pozice správního orgánu.

[14] Ostatně je možné dodat, že stěžovateli nesvědčí veřejné subjektivní právo, aby bylo údajné jednání třetích osob směřované vůči paní K. projednáno v přestupkovém či trestním řízení. Zcela zjevně by stěžovatel nesplňoval ani další procesní podmínku soudního řízení správního, kterou je vedle pravomoci soudu aktivní procesní legitimace žalobce (srov. § 72 zákona o přestupcích; shodně viz rozsudek čj. 8 As 28/2008 – 29, cit. v bodě [9] shora).

IV.
Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[17] Stěžovateli byla ustanovena pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Andrea Kuchařová. Té zdejší soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, odměnu ve výši 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Odměna za zastupování tedy činí celkem 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu